

Libris^{DO}
Respect pentru oameni și cărți

Jules Verne

Doi ani de vacanță

REGIS

Capitolul I

FURTUNA. UN IAHT ÎN VOIA SOARTEI. PATRU COPILANDRI PE PUNTEA VASULUI SLOUGHI. PÂNZA CATARGULUI PRINCIPAL SFÂȘIATĂ. O VIZITA ÎN INTERIORUL IAHTULUI. AJUTORUL DE MARINAR APROAPE STRANGULAT. UN URIAȘ VAL DIN SPATE. PĂMÂNT, PRIN CEAȚA DIMINEȚII. BANCUL DE STÂNCI.

În noaptea aceea de 9 martie 1860, norii se lăsaseră atât de jos peste mare, încât abia de mai vedeai la câțiva pași. Pe marea aceasta în freamăt, cu valuri care în rostogolirea lor aruncau lumini livide, o navă de mic tonaj gonea cu aproape toate pânzele strânse.

Era un iaht de o sută de tone — un schooner, cum sunt denumite goelele în Anglia și în America.

Numele vasului era Sloughi. Zadarnic însă l-ai fi căutat scris pe placa de la pupa, căci vreo furtună ori poate o ciocnire i-l smulsese în parte.

Să fi fost unsprezece seara. Sub latitudinea aceea, pe la începutul lui martie, nopțile sunt încă scurte. Către cinci dimineața aveau să se ivească zorile. Dar cu cât ar fi oare mai mică primejdia dacă soarele ar lumina depărtările? Corabia subrezită n-ar rămâne tot o jucărie a valurilor? Nimic nu s-ar schimba... Doar domolirea hulei și încetarea vântului năvalnic ar mai salva-o de la cel mai cumplit naufragiu, în

plin ocean, departe de orice peticuț de pământ pe care vreun supraviețuitor și-ar mai găsi poate scăparea.

La pupa navei, patru băieți, unul de 14 ani, alți doi de 13 și ajutorul de marinar — musul — un negru de vreo 12 ani, toți în jurul timonei, se străduiau din răputeri să țină piept furiei valurilor care amenințau să culce iahtul pe o parter. Era o treabă peste măsură de grea, căci roata nu mai putea fi frânata și în orice clipă riscau să fie zvârliți peste bord.

Într-adevăr, către miezul nopții, un val năprasnic izbi iahtul în flanc cu atâta putere, încât mare minune că n-a smuls timona cu totul. Copiii, răsturnați de zguduire, izbutiră totuși să se ridice degrabă.

— Mai merge timona, Briant? întrebă unul din ei.

— Merge, Gordon, răspunse Briant, care-și reluase locul și-și păstrase tot sângele rece. Apoi, adresându-se unui al treilea:

— Fii tare, Doniphan, nu-ți pierde cumpătul! Trebuie să-i salvăm pe ceilalți!

Toate astea le spusese un englezește! Dar, după accent, îți dădeai seama că Briant era francez. Și întorcându-se zise către mus:

— Ești cumva rănit, Moko?

— Nu, răspunse copilul. Numai de-am putea ține vasul în echilibru să poată tăia valurile, că altfel ne ducem la fund.

În clipa aceea, cineva dădu la o parte brusc deschizătura capotei din dreptul scării ce ducea spre salonul schoonerului. Două căpșoare apărură prin deschizătură și odată cu ele și capul vioi al unui câine care începu să latre.

— Briant! Briant! strigă un copil de 9 anișori. Ce s-a-ntâmpat?

— Nimic, Iverson, nimic! îl liniști Briant. Fă bunătate și coboară numaidecât cu Dole... Hai, ce mai stai?

— Da, dar ne e așa de frică! Spuse și alt copil, mai mic ca ei.

— Ce fac ceilalți? întreba Doniphan.

— Și lor le e frică, spuse Dole.

— Hai, hai, la locul vostru! Strigă Briant, închideți bine ușa, băgați capul sub plapumă, închideți ochii și n-o să vă mai fie frică! Nu e primejdie!

— Atenție! Alt val! Strigă Moko.

O izbitură puternică din spate zdruncina vasul. De astă dată, din fericire, valul nu trecu peste punte, căci dacă apa ar fi pătruns prin deschizătura capotei, iahtul, îngreunat, n-ar mai fi putut să se ridice deasupra valurilor.

— Iute înăuntru! Se răsti Gordon. Ce stați! Vă arăt eu vouă!

— Hai, copii! La culcare! Le spuse mai cu blândețe Briant. Căpșoarele se făcură nevăzute, dar un alt băiețel se arata din spatele lor.

— Nu-ți putem fi și noi de folos, Briant?

— Nu, Baxter, nu! Răspunse Briant. Tu cu Cross, cu Webb, cu Service și cu Wilcox stați cu copiii! Noi patru suntem destui aici! Baxter închise ușa din interior.

— Și lor le e frică, zise Dole.

Cum! Așadar nu erau decât copii la bordul acestui iaht în lupta cu furtuna? — Da, numai copii! — Și câți erau la bord? — Cincisprezece, cu Gordon, Briant, Doniphan și musul. — În ce împrejurări se imbarcaseră? — Vom afla în curând.

Dar cum, nu e nici un bărbat pe iaht? Nici un căpitan care să dea comanda? Nici un marinar să le fie de ajutor? Nici un timonier care să conducă pe furtuna asta? — Nu! Nici unul!

Așadar, nu era nimeni pe bord care să-și dea seama exact în ce anume punct se afla vasul Sloughi pe ocean? Și ce ocean! Cel mai vast din toate, Pacificul care se întinde pe două mii de leghe în lărgime, de pe țărmurile Australiei și ale Noii Zeelande până-n litoralul Americii de Sud.

Care să fi fost cauza? Să fi pierit oare echipajul vasului în vreo catastrofă? Pirați de prin Malaiezia să fi pus stăpânire pe vas și să fi lăsat de capul lor la bord doar pe copilandrii aceștia, dintre care cel mai răsarit avea abia 14 ani?

Altfel, un vas de o sută de tone ar fi trebuit să dispună măcar de un căpitan, de un secund și de cinci-șase marinari. Or, din tot personalul acesta strict necesar ca să-l conducă, nu mai rămăsese decât musul.

De unde putea veni iahtul acesta, de pe ce țărâhuri austral asiatice, de prin ce arhipelaguri ale Oceaniei, de câtă vreme plutea și cu ce destinație?

Desigur că dacă vreun comandant de vapor ar fi întâlnit goeleta Sloughi prin aste mari îndepărtate, copiii ar fi știut să-i răspundă la întrebări. Din nefericire însă, la orizont nu era nici urmă de corabie, nici de vreunul din acele transatlantice ale căror drumuri se încrucișează pe marile australiene, nici de nave de comerț, cu aburi ori cu pânze, din cele trimise cu sutele din Europa ori din America înspre porturile din Pacific. Și chiar dacă prin preajma s-ar fi aflat vreun asemenea bastiment, atât de puternic datorită mașinilor sale ori aparaturii sistematice de pânze, tot n-ar fi putut veni în ajutorul iahtului pe care marea îl aruncă de colo-colo ca pe-o epavă, deoarece și el ar fi trebuit să lupte împotriva furtunii.

Briant și tovarășii săi se străduiau din răspuțeri Că iahtul să nu fie izbit din coasta.

— Ce e de făcut? Strigă Doniphan.

— Tot ce o sta în puterile noastre! Răspunse Briant. Aceste cuvinte erau rostite de un copilandru, în momente când până și cel mai vajnic dintre bărbați poate că și-ar fi pierdut nădejdea!

Într-adevăr, furtuna se dezlănțuia tot mai aprigă. Vântul se năpustea cu o furie nimicitoare, cum spun marinarii — și cu drept cuvânt, căci vasul putea fi spulberat într-o clipă de o răbufnire de vânt.

De altfel, de două zile se aflau aproape în voia valurilor, deoarece catargul principal fusese rupt la patru picioare de la bază, astfel că nu mai avuseseră unde prinde „săgeata”, pânza din față care i-ar fi ajutat să poată ține mai sigur vasul în direcția vântului. Catargul mizenei, cu vârful retezat,

mai ținea încă, dar amenința dintr-o clipă într-alta să se prăbușească peste punte, fiind slăbit din odgoane.

La prova, bucăți sfâșiate din șirul de vintrele se zbăteau în vânt cu pocnete ca de pușcă. Din toate pânzele nu mai rămăsese decât mizeria, gata să se sfâșie și ea, căci băieții nu avuseseră putere s-o mai ruleze pe verga, ca să-i micșoreze suprafața. Iar dacă și pânza asta s-ar sfâșia. Vasul n-ar mai putea fi ținut pe linia vântului și valurile, lovindu-l în coastă, l-ar culca și l-ar scufunda cu oameni cu tot în adâncuri.

De atâta vreme, nici o insulă nu se arată în larg, nici un continent spre răsărit! Oricât de plină de primejdii ar fi fost o apropiere de țărm, totuși copiii erau mai puțin îngroziți de ea decât de furiile mării acesteia fără de sfârșit Țărmul, fie el cât de neprimitor ori de stâncos, ori de supus navei vijelioase a apelor și zbuciumului neîntrerupt al valurilor printre stânci, țărmul, gândeau ei, ar fi fost mântuirea, ar fi fost pământul care te ține, nu oceanul acesta care se casca să te înghită.

Căutau deci cu privirea, doar or vedea vreo lumină încotro să se îndrepte. Dar nici o licărire nu se arată în noaptea întunecată. Deodată, curând după miezul nopții, o pâraitură grozavă acoperi urletele valurilor.

— Să rupt catargul mizenei! Strigă Doniphan.

— Nu, răspunse Moko. Pânza s-a smuls din agățători.

— Trebuie scoasă cu totul, fu de părere Briant. Gordon, tu rămâi la timonă cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să-mi ajuți.

Ca ajutor de marinar, Moko era oarecum priceput în meserie, dar nici Briant nu era chiar neștiutor. Doar străbătuse și el Atlanticul și Pacificul, călătorind din Europa spre Australia și nu-i erau cu totul necunoscute manevrele necesare pentru a conduce o navă. Așa se face ca ceilalți băieți, care habar n-aveau de vreo manevră, lăsară pe seama lui și a lui Moko cârmuirea iahtului.

Cât ai clipi, Briant și ajutorul său ajunseră vitejește la prova. Pentru ca iahtul să nu fie izbit în coasta și înclinat,

Libris.ro

trebuia neapărat înlăturata mizena — pânza principală — care se adunase ca o pungă, umflată de vânt în partea de jos și ținea vasul în loc, gata să se aplece. De s-ar fi întâmplat una ca asta, nici că s-ar mai fi putut ridica decât dacă i-ar fi retezat catargul chiar de la bază, după ce l-ar fi desprins mai întâi din cabluri. Dar cum ar fi reușit așa ceva niște copii?

Cu toate greutățile. Briant și Moko au dat dovadă de mare dibăcie. Hotărâți să păstreze cât mai multe pânze pentru ca iahtul să se mențină cu vântul din spate cât timp va ține furtuna, ei reușiră să lărgască frânghia vergei, care cobori la patru-cinci picioare deasupra punții. Părțile zdrențuite ale mizenei odată tăiate cu cuțitul, prinseră cu două cârlige colturile de jos, legându-le cu frânghii trecute prin belciugele de fier de pe punte, lucru anevoios, căci în nenumărate rânduri vajnicii băieți erau să fie maturați de valuri.

Cu toate ca pânzele erau atât de împuținate, goeleta reuși să-și mențină direcția pe care pornise de atâta vreme. Chiar dacă nu ar mai fi avut nici o pânză, corpul corăbiei oferea totuși destulă suprafața vântului, pentru că vasul să capete viteza unui torpilor. Totul era să poată întrece în iuțeala valurile, pentru ca să evite masele de apă zvârlite peste balustradă.

Terminând, Briant și Moko se înapoiară lângă Gordon și Doniphan, ca să le ajute la timonă. Dar în aceeași clipă capota se deschise din nou și un copil scoase capul. Era Jacques, fratele lui Briant, cu trei ani mai mic ca el.

— Cei cu tine, Jacques? îl întreba frate-său.

— Vino, vino! îi răspunse Jacques. A intrat apă până în salon!

— Cum se poate? Strigă Briant. Și alergând spre scară, cobori degrabă. Salonul era slab luminat de o lampă care, din cauza tangajului, se legăna întruna când într-o parte, când într-alta. Prin umbră se zăreau vreo zece copii, întinși pe canapele sau în paturi. Cei mai mici, între 8 și 9 ani, înspăimântați, stăteau grămădiți toți laolaltă.